

МОХАМБА

четиво за арабски (и не само арабски) посланици

От доста време, докато работя на компютъра си, едно новонанесло се семейство от араби в отсрещната кооперацията ми трови душата само на десетина метра от прозореца. Няма значение, мисля си, дали са араби, холандци или мексиканци, но когато са дошли да живеят - временно или завинаги - в една чужда държава, те трябва да се съобразяват с местните норми, нрави и обичаи, а не обратното.

Имах добро мнение за арабите, защото познавах навремето един, но съм на път да го разваля. Защо ли? Поради една единствена причина – тези са страхотно шумни! Е, и не само за това...

Живеят на четвъртия етаж - две жени, един мъж и две деца. Не зная дали и двете жени са съпруги на мохамбата (от Мохамед – най-разпространеното име сред арабите, което те произнасят “Мохамма”), но едната със сигурност е, защото му е пръкнала на бърза ръка две мохамбчета - момче на десетина години и друго на не повече от две - и двете от шумни по-шумни. Но да почнем по ред.

Съпругът го дава нещо като бизнесмен. Какъв му е бизнесът, представа нямам – може да е почтен, но може и да не е – това не е моя работа, има си хора, които да го установят. Като им гледам обаче културата и обноските, мога да съдя и за бизнеса им. Вероятно е някаква далавера.

Кара раздрънкан Форд, но с люк. Когато спре долу на улицата, не си прави труда да слезе и да звънне по звънеца на жена си, а свири с мощния си клаксон (когато клаксонът е слаб, арабите слагат допълнителен) и арабката се показва на балкона. Той изважда глава през люка и започват да си викат с пълен глас, независимо колко е часът: ”Хабаля, хубаля...” Половин час!

После мохамбката разревава малкото мохамбче, то пищи та се къса, а тя му крещи с мощния си гърлен глас и така - цял час! След това се появява момчето им, на вид и обноски досущ като нашите циганчета, което не е донесло от родината си нищо друго, освен уменията да свири пронизително, пъхайки пръсти в уста. То също не си прави труда да иде и да звънне на звънеца, ами свири оглушително, докато майка му се появи на балкона. Тогава пак започват дистанционните разговори на висок глас.

Никак не се учудвам, че детето свири с пръсти, защото баща му вечер, за да го извика в къщи, се появява на терасата по дребни гаци и също свири пронизително (но без да ползва пръсти - прогрес в изкуството да свириш с уста - а и много по-хигиенично е - вместо да си лапаш пръстите, с които преди това може да си си чесал задника ...). Изглежда, че контактуването чрез свирене с уста е популярно сред арабите... или поне сред по-прогресивната част от тях.

Тъкмо съм се задълбочил в сметките и ето пак пронизително изсвирване. Поглеждам, арабчето пак вика майка си. Не издържам и виквам: “Абе, вие у вас нямате ли звънци по къщите си? Какво си се разсвирил, иди и звънни на звънеца!” То поглежда към мене и после трие с крак по паважа - може пък да се е засрамило, пичлемето... Ами! Засрамено арабче виждал ли си? След половин час пак свири към балкона... И поглежда към моя прозорец под око. Ако не ме мързеше да сляза долу, щях да му...

Едната от жените май е нещо като слугиня. Тя не е така шумна, но има странни хигиенни навици. Няколко пъти на ден излиза на терасата, оглежда се наляво-надясно (значи съзнава, че прави нещо нередно) и хвърля боклука от лопатката долу на улицата. Част от него обаче попада на по-долните тераси. После излиза с една четка за под и започва да вади космите от нея и също ги пуска долу. Те попадат пак на долните тераси.

Казах един ден на съседите им под тях - те викат, какво да ги правим - араби. Ела да видиш в задния двор - пълно с клечки за уши - всичко хвърлят там. Кофи за смет нямат ли тези хора? Всъщност, знаеш ли, никой не ги е виждал да хвърлят боклук в контейнера на ъгъла. А някой от вас, направил ли им е забележка, питам ги. "Ами... май че никой. Знаеш, неудобно е някак си..." Прави са, и на мене ми е неудобно. Тогава... ще си траем!

Надвечер се появява друг един мохамба - приятел или роднина с едно Бе Ем Ве от средата на миналия век, но и той с люк (арабин без люк не може!), и свири настойчиво с клаксона. На терасата се появяват всички - и мъжа и жената и децата и слугинята (ако е такава), гостът подава глава от люка и започват едни безконечни разговори на висок глас: "Талата долар? (Три долара?)" - пита арабката от терасата, "Ла, ла, талатин! (Не, не, трийсет!)" - отвръща отдолу другият, и той черен, мустакат като столипиновски циганин. И така - половин час!

Нощем, тъкмо заспиш, и някъде в малките часове пристига кола и свири - долу вратата вече са я заключили, но мохамбата няма навика да си носи ключ. Пак се появява някой на терасата, пак започват викове - "Хабала, хубала..." По време на обясненията вратата на колата е отворена и отвътре радиото дъни на пълна мощност арабска музика. Махалата се събужда от сън и псува на поразия. Майка им и араби! И така месеци наред!

Зная, че не всички араби са шумни - бил съм в арабска страна и съм се запознал с възпитани, културни, тихи и скромни хора. Простолюдието им е шумно. Изглежда, че това им е национална черта. Уважавах я и я търпях, докато бях там, но когато дойдат тук, нека и те да уважават нашите навици и нрави.

Тъкмо взехме и ние да ставаме европейци, взехме да се държим по-възпитано и културно и ето че нахлуха те със своите нрави и обноски, каквито вероятно сме имали и ние преди години.

Нямам нищо конкретно против арабите. Същото би било отношението ми, ако бяха латиноамериканци или африканци. Или южноевропейци – и сред тях има доста шумни. Каквито и да са, трябва да се съобразяват с хората в страната, където отиват. Не ни ли стигат нашите нахали и тепегъози, че и тях да търпим?

Седя и се чудя - как не се усещат тези хора, че нарушават спокойствието на околните. Как не са забелязали, че тук никой не свири с пръсти, че никой не вика от терасите, че ...малцина си хвърлят боклука от балкона, че почти никой не свири с клаксона си посред нощ... Идваш в чужда държава - ами постарай се да заживееш като нейните граждани, а не да си носиш простотията от хиляди километри и да живееш със самочувствието, че влагайки в нея кирливите си няколко хиляди долара й правиш благоденствие... Чист тепегъозлък!

Мисля си защо ги пускаме тези хора тука? Не виждаме ли, че по този начин те само искат да навлязат в Европа. Ами те ще причинят на страната ни много повече вреда, отколкото полза. Тяхното хлапе вече взе да разваля дечурлигата в махалата. Онзи ден се опитва да играе с тях и за да се изфука, взе да свири с пръсти. Те запушват уши и го пъдят, а то ги рита. Нахалче гадно!

Сега му купиха ново колело, та да се фука пред нашите бедни дечица, които нямат дори нови маратонки. Само че пак са го осрали чисто по арабски - украсили са спиците на колелото с разни картинки и прочее шарении и то не една или две, а по десетина на колело.

Арабите обичат шаренията. (Виждали ли сте арабски автобус или камион? Кошмар на колела! То не са картинки, не са светлини - цял цирк!) Това си е всъщност тяхна работа - като обичат шаренията неща, да си ги правят у дома, но защо ще ни карат да гледаме този кич в собствената ни страна? Нека тука да гледат как ние караме колелата си.

От известно време новите ни съседи въведоха оригинално изобретение – “балконски асансьор за покупки”. Понеже ги мързи да се качват по стълбите, вързали една пластмасова кофа с въженце и я спускат от балкона долу на улицата (е, понякога се закача по парапетите на по-долните етажи, но нейсе!), там някой от фамилията слага вътре я покупките си, я нещо друго. После отгоре пак изтеглят въженцето с кофата. Хората наоколо гледат и се дивят на изобретателността им. Как не сме се сетили! И току виж някой ден и ние сме взели да спускаме кофи с въженца на улицата...

Представям си, както се плодят като зайци, ако утре се каращисат с нашите деца, какво ли кошмарно поколение ще излезе? Ужас! А защо ги приемаме тука? Ум имаме ли? И дали не трябва и ние като някои западноевропейски държави да им определяме гета в покрайнините на градовете, та там да си проявяват циганията?

Мисля си, не идват ли тук всъщност техните боклуци, както нашите отрепки първи хукнаха на Запад след падането на комунизма? Не отиват ли и днес най-големите наши боклуци в Западна Европа, та ни излагат като българи? Крадци, мошеници, сводници, проститутки... И там ли се държим така, както сме свикнали да го правим в България?

Да, ама нас оттам ни гонят, като видят, че не сме стока. Десет самолета натовариха норвежците с български цигани и подобна нашенска папlach и безплатно ги върнаха в България, въпреки Хелзинкското споразумение за правата на човека. Права, права, ама те са за хора, а не за боклуци! Дори испанците, които са близки до нас по нрави, взеха да ги гонят. Колко чужденци сме изгонили ние за непристойно държание и неуважение на нравите и обичаите ни? Знаят ли арабските (а и не само арабските) посланици за обноските на част от техните сънародници? И защо продължаваме да ги приемаме, без да мислим че замърсяваме страната си. И не само я замърсяваме, но я и застрашаваме. Отде да го знаеш този дали не е от Алкайда? А дори и да не е от тях, ако някой му се обади и му каже направи това и това, какво мислите, че ще направи? Ще се обади в най-близкото поделение на МВР? Ами! Хич и окото му няма мигне, ами ще сложи нас на топа на устата!

Това не е ксенофобия. Това е далновидност. А и ксенофобия да е, какво от това? Ксенофобия ще рече страх от чуждото. Че как няма да те е страх, като гледаш, какво е? Вие бихте ли допуснали в къщата си такива люде? Бихте ли дали дъщеря си или сина си на подобни хора? Не, нали! Но повечето европейци от снобизъм се правят на толерантни. Ама за наша сметка. Ако сме искали да влезем в Европа, трябвало да се отнасяме добре към тях. Ами те, чужденците, не трябва ли да се отнасят добре към нас? Само че ние, българите, сме дупедавци. Като е чужденец, та какво? Да не би да е хванал Господ за... шлифера?

Хубаво правят най-кадърните ни деца, че заминават за чужбина, колкото и да е тъжно. Така ще стане - България ще се премести на запад, а Азия ще дойде по нашите земи. Голямата миграция на човечеството! Язык за хубавата ни природа! Язык за държавата ни! Язык за историята ни! Язык за всички ония, които са си дали здравето и живота, за да я има България! Но като нямаме акъл, хак ни е!

Ура! Мохамбите ги няма! Договорът им за наем май е изтекъл. Чудя се аз какво се е случило, че е така приятно да работя и нищо не ме стряска час по час. Тогава осъзнавам - няма ги арабите. Никой не свири пронизително с пръсти. Направо се чувствам като новороден! Тихо и спокойно е в махалата.

Съседите също са доволни. Къде са отишли, питам един от тях. Да не би да са се върнали в родината си? Ами! Ти чул ли си някой арабин, докопал се до Европа, да се върне? Отишли са другаде, та да тормозят някоя съседна махала. И да са се върнали в Арабия, то ще е временно, пак ще дойдат... Пепел ти на устата, заплювам го. Дано не ги видим повече...

А някой ден може и да се върнат. Хак ни е! Колко от нас им направиха забележка или изпратиха жалба до властите за гюрултиите им? Николко. Нито пък аз го сторих. (Знаеш, неудобно е някак си!...) Задоволих се само с горенаписаното. Кой ли ден ще ми хрумне да го пратя някъде? Ама полза никаква няма да има. Дупедавци сме ние, дупедавци! Какъвто е народът, такива са и управниците му!...

Ужас! Мохамбите пак се върнаха! Оказа се, че отсъствали временно... Сега са още по-шумни от преди – с нараснало самочувствие. Бащата е купил Мерцедес – бял. Е, не от най-новите, но пък също е с люк! Сложил си е и аларма. Ама я настроил на най-чувствително, та е достатъчно лека кола да мине край него и започва пронизително да пищи поне една минута (ще взема да го засека). Това става по всяко време, докато колата е паркирана пред кооперацията, но най-кошмарно е посред нощ или рано сутрин, когато всички спим.

Поглеждам през балкона – да не би пък да му крадат количката на типчето – нищо подобно. Той също има подобна мисъл, защото е застанал по дребни гащи на терасата и с любов и възхищение гледа към возилото – това се казва аларма – котка да пръдне и се задейства. Нека се чува! Нека всички да знаят и да не се и опитват да му крадат колата. А че свирела час по час и смущавала съня на хората, майната му. Стига са спали! Да стават и да бачкат!

Тази сутрин алармата взе да се включва едно след друго, а доколкото долових с изтормозения си слух, кола не минаваше по улицата. “Сигурно му я крадат!” – скочих от леглото с радостна надежда, погледнах и що да видя? Мохамбчето си напълнило устата с вода, надвесило се над парапета на терасата и пуска по малко върху капака на колата. И алармата естествено писва. Зървам на терасата един от съседите им и му викам (и аз взех да викам): “Абе никой ли не му е казал на този тип, че алармата му не е регулирана и смущава махалата и денем, и нощем?” Съседът ме гледа отчаяно и повдига рамене. “Какво да ги правиш, араби!” Арабчето слуша разговора ни, после пуска през устата си последната порция вода, колата писва отново, то се хили злорадо и показва 64 едри като бял боб зъби.

Здраво пичлеме! Ще създаде барем десетина мохамбчета и след време няма да можеш да видиш българин по улиците. Всички ще свирим пронизително с уста, когато

искаме да се повикаме един друг (за нова кола има пари, а да вземе по един джием на детето и жена си, няма), ще викаме посред нощ, ще си пускаме кофите през терасите, ще си хвърляме клечките за уши и боклуците на улицата или в задния двор, ще се ритаме един друг и ще украсяваме велосипедите си като панаирджийски въртележки.

Пък може и на арабски да проговорим: “Хабаля, хубаля!”...

Но непременно на висок глас!... (Който днес за жалост ни липсва...)

Та, толкоз засега. Историята има продължение, но засега ще се въздържа да я споделя.

Ксенофоб Дупедавски

Юли, 2005 г.